

Alver Kommune
Miljø og tilsyn

Eikangervåg, 01.09.2021

Uttale til klage på vedtak - gbnr. 236/20 - sak 104/21

Me viser til klage frå Statsforvaltaren i Vestland datert 06/07-21 i ovannemnte sak og gjer her tiltakshavar sin uttale til den. Saka er godt opplyst og me reknar med at alle dokument ligg ved saka, våre vurderingar kjem godt fram der.

Me ynskjer å understreka at tiltakshavar er sterkt undrande til vurderingane som er gjort i klagen og at enkelte påstandar i klagen heil feilaktig vert framstilt som faktum av statsforvaltaren - enkelte av dei vil ein ved ei befaring på eigedomen og området rundt enkelt forstå at er direkte feil. At ein sakshandsamar tilknytt ein administrasjon langt frå det aktuelle området skal kunne ha så stor inngripen i folks liv utan å reelt sett ha kjennskap til staden, området og naturen er svært vanskeleg å akseptera – spesielt når ein då opplever at vurderingane og påstandane er direkte feil.

At KPA er ein omstendeleg prosess er lett å vera einig i, vår oppfatning er at den tidvis er så omstendeleg og formell at relativt få privatpersonar forstår betydninga av rulleringa som skjer – og endå mindre kortid og korleis dei skal gje sine innspel. Dette ser vi i svært mange saker der private tiltakshavarar i mange tilfelle ikkje er kjent med eller forstår kvifor eigedomen har den status som er oppført i KPA. Ein må difor etter vårt syn være forsiktig med å bruka dette som avslagsgrunnlag på generell basis.

I dette tilfelle var eigedomen, som tidlegare opplyst i saka, spelt inn til rulleringa av KPA så snart tiltakshavar forstod at det føregjekk ei rullering og kva denne betydde – innspelet kom dessverre etter fristen grunna ein kombinasjon av manglande kompetanse og informasjon samt at yrke som kaptein medført ein del «fråvær» i denne perioden.

Skogen på eigedomen har ikkje høg bonitet, det er direkte feil og vert beint fram provoserande at statsforvaltaren slår fast som faktum. Landet er framleis, som vurdert av landbruksmyndigheita allereie på 60-talat, skrinn - og skogen er sped med mykje daude tre og rotvelte. Eit vedtak skal som minimum gjerast på rette opplysningar og forvaltningsorganet har eit sjølvstendig ansvar for å sørge for dette – det har ein på ingen måte gjort her slik tiltakshavar ser det.

Eigedomen er gjerda inn og bebygd med ei utløe som har fått offentlege midlar til restaurering – i den grad ein kan snakka om privatisering er det allereie gjort og tiltaket endrar ikkje på dette. Som AMU såg med egne auger på befaring er det ingen eigen direkte strandsone mot sjøen på eigedomen og strandsona på tilstøytane eigedomar er ikkje funksjonell grunna terrenget. At ein beslaglegg ei funksjonell strandsone gjennom privatisering av området er difor feil slik vi ser det, tiltaket endrar ikkje på dette då det er allereie er gitt av terrenget men vil tvert om kunna bidra til økt bruk av både strandsona og området gjennom tilrettelegging av tilkomst som tidlegare opplyst i saka.

Det er slått fast i uttalen frå kommunen si landbruksavdeling at det er urealistisk med drift av størrelse på denne garden og at tiltaket difor ikkje er i strid med landbruksinteresser over tid - då bør ikkje sakshandsamar hjå statsforvaltaren, utan særskilt fagkompetanse på landbruk og spesielt utan lokal kjennskap til området, slå fast noko anne gjennom eit par enkle setningar i klagen.

Det er ingen potensielle utfordringar med den landbruksformen som vert drive her som ikkje enkelt kan løysast. Tilkomstvegen er pt. på plass og eigedomen er inngjerda pr. i dag – ei oppgradering med for eksempel etablering av fe-rist vil tvert om bidra til forbetring for det beskjedne landbruket som kan drivast her. Ein minner også om at sjølve «konseptet» med omsøkt tiltak og plasseringa er landbruk, difor vert ikkje desse «konfliktane» ein beskriv her reelle i det heile tatt! Med bakgrunn i dette må tiltaket plasserast på ein stad dette er mogleg. Det vil heilt utan tvil vera grunnlag for monaleg større konflikhtar om ein plasserer mikrolandbruk, som planlagt her, inn i eit byggefelt. Heile vurderinga her dett difor på sin eigen urimelegheit og ber preg av manglande forståing av i saka og bruk av standardiserte uttrykk og / eller vurderingar i vedtaket.

Det er ingen grunn til at eit positivt vedtak i denne saka skal skapa presedens, vurderinga er gjort konkret med utgangspunkt i ein spesifikk eigedom med særskilte kvalitetar (eller mangel på dette) saman med ein konkret beskrivelse av den framtidige bruken. Som nemnt tidlegare er tiltakshavar meir enn villig til å inngå avtalar eller tinglyse «reglar» for bruk av eigedomen slik at dette vert formalisert. Her er det med andre ord full moglegheit for å sikra seg mot både presedens verknad og samstundes sikra bruken av eigedomen i framtida sjølv om den skulle verta fritt omsett – så sant det offentlege viser vilje til dette vil ein relativt enkelt kunna få dette på plass gjennom eit konstruktivt og godt samarbeid.

Slik me ser det framfører ikkje klagar nye moment, alle forholda her var kjent på vedtakstidspunktet og alle dei moment som vert framført er grundig vurdert av AMU både under og i etterkant av befaring på eigdommen. Akkurat det meiner me er eit svært viktig og tungtvegande moment – vedtaket i saka er kommen etter at eit lokalt demokratisk valt utval har vurdert alle sider samt vore på befaring på den aktuelle eigdommen – det skal etter vår vurdering svært tunge nye moment til for å snu eit slikt vedtak og det kan me ikkje sjå at klagar framfører her.

For dei eventuelle utfordringane som kan oppstå her tiltakshavar tilbydd gode og forpliktande løysningar som fe-rist og tinglysing av «reglar» omkring bruken. AMU har vore på synfaring og gjort ei brei vurdering av saka der ein gjennomgang av føresetnaden for framtidig bruk inngår. Deretter har dei fatta eit vedtak med svært god grunngeving basert på inngåande kjennskap til framtidig bruk samt befaring av eigedomen og området rundt.

Å avgjere arealbruk, og kanskje spesielt litt «annleis» arealbruk slik som i denne saka må heilt klart definerast som ei politisk oppgåve og nettopp det lokale politiske skjønnet meiner statlege myndigheiter at skal stå svært sterkt – klagen bør difor etter vår vurdering ikkje bli tatt til følge og løyve gitt av Alver Kommune ved AMU må fortsatt vera gjeldande.

Med vennleg helsing
for Elin Signe Askvik

Kålås Bygg AS

Lars A. Hagesæter

KÅLÅS BYGG AS

Tlf: 56 35 33 70 – www.kalasbygg.no

